

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutím žalované ze dne 15. 6. 2018, č. j. VS-12678-9/ČJ-2018-8038PR, a ze dne 25. 6. 2018, č. j. VS-12681-10/ČJ-2018-8038PR, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2018, č. j. 15 A 54/2018 - 38,

t a k t o :

- I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů **se zamítá.**
- II. Kasační stížnost proti výroku I. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2018, č. j. 15 A 54/2018 - 38, **se zamítá.**
- III. Kasační stížnost proti výroku II. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2018, č. j. 15 A 54/2018 - 38, **se odmítá.**
- IV. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce se žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) domáhal přiznání náhrady nemajetkové újmy podle § 10 odst. 2 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „antidiskriminační zákon“); a vydání předběžného opatření, kterým by soud uložil žalované povinnost zdržet se všech dehonestujících i diskriminačních výroků včetně jakýchkoliv dalších diskriminačních aktivit vůči žalobci při úředním styku, počínaje dnem vyhlášení předběžného opatření. Městský soud v záhlaví uvedeném usnesení o žalobě rozhodl tak, že výrokem I. odmítl žalobu v části, ve které se žalobce domáhal přiznání náhrady nemajetkové újmy podle § 10

odst. 2 antidiskriminačního zákona, a výrokem II. odmítl návrh na vydání předběžného opatření.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[2] Žalobce (dále „stěžovatel“) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobní návrh považuje za dostatečný a navrhuje, aby soud napadené usnesení ve výroku I. zrušil a vrátil městskému soudu k dalšímu řízení a ve výroku II. změnil tak, že návrh na vydání předběžného opatření se neodmítá. Zároveň navrhl, aby mu bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků a ustanoven zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti.

[3] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její odmítnutí, neboť kasační stížnost proti rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření je nepřipustná.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Soud v první řadě uvádí, že žalobci bylo osvobození od soudních poplatků přiznáno již usnesením městského soudu ze dne 12. 11. 2018, č. j. 15 A 54/2018 - 32, přičemž toto osvobození se podle § 36 odst. 3 s. ř. s. vztahuje také na řízení o kasační stížnosti. O žádosti o osvobození od soudních poplatků proto soud nerozhodoval. Stěžovatel dále navrhnul, aby mu soud ustanovil zástupce z řad advokátů pro řízení o kasační stížnosti. Podle § 35 odst. 9 s. ř. s. lze navrhopateli na návrh ustanovit zástupce pro řízení o kasační stížnosti, jsou-li u něj splněny předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv; tyto podmínky musí být splněny zároveň. Aniž by přistupoval ke zkoumání podmínky první, ve vztahu k podmínce druhé soud dospěl k závěru, že se nejedná o právně natolik složitou věc, aby bylo nutné stěžovateli, který má nadto právní vzdělání, zástupce pro řízení o kasační stížnosti ustanovovat (srov. obdobně rozsudek NSS ze dne 14. 8. 2015, č. j. 5 As 123/2015 - 14). Soud proto stěžovatelovu žádost o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti prvním výrokem zamítl.

[5] Soud následně posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[6] Kasační stížnost proti výroku I. napadeného usnesení není důvodná. Pravomoc správních soudů je vymezena v § 4 s. ř. s.; pravomoc rozhodovat o žalobě na ochranu před diskriminací správní soudy oprávněny rozhodovat nejsou, a proto tato pravomoc náleží soudům v občanském soudním řízení (§ 7 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů). Tato skutečnost je zřejmá *prima facie* a soud na ni stěžovatele upozornil již v usnesení ze dne 21. 11. 2018, č. j. 2 As 361/2018 - 13. Městský soud proto žalobu správně odmítl.

[7] Kasační stížnost proti výroku II. usnesení městského soudu, kterým byl odmítnut návrh na vydání předběžného opatření, není přípustná. Podle § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.,

pokračování

je nepřípustná kasační stížnost, která směřuje proti rozhodnutí, které je podle své povahy dočasné. Typově se bude jednat o rozhodnutí učiněná soudem v průběhu řízení, jejichž účelem je pouze prozatímně upravit poměry účastníků řízení. Dle dikce § 38 odst. 1 s. ř. s. je takovým procesním prostředkem i předběžné opatření. Rozhodnutí o předběžném opatření slouží k zatímní (tj. přechodné) úpravě poměrů účastníků do doby, než se tyto poměry změní nebo než bude pravomocně rozhodnuto o věci samé. Předběžné opatření zaniká nejpozději dnem, kdy se rozhodnutí soudu, jímž se řízení končí, stalo vykonatelným (§ 38 odst. 4 s. ř. s.).

[8] Z uvedených ustanovení soudního řádu správního je zjevné, že předběžné opatření v žádném případě nemůže působit déle, než do nabytí právní moci meritorního rozhodnutí, případně do okamžiku pravomocného zastavení řízení na základě usnesení soudu. Dočasná povaha usnesení o zamítnutí, resp. odmítnutí návrhu na předběžné opatření ve věci je tedy nepochybná. Tento právní závěr Nejvyšší správní soud zastává konzistentně ve své judikatuře (viz blíže rozsudek ze dne 16. 5. 2018, č. j. 1 As 94/2018 - 28, ze dne 6. 3. 2014, č. j. 10 As 4/2014 - 19, nebo ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 Ads 52/2007 - 145).

IV. Závěr a náklady řízení

[9] Soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost v rozsahu, ve kterém směřuje proti výroku I. napadeného usnesení, není důvodná, a proto ji výrokem II. zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá, s. ř. s.). Kasační stížnost v rozsahu, ve kterém směřuje proti výroku II. napadeného usnesení, soud výrokem III. odmítl jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. a § 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s].

[10] O věci soud rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. 1. 2019

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu